

Gästredaktörens förord

Johan Matz

Idén till ett specialnummer om underrättelseanalys i *Statsvetenskaplig tidskrift* föddes ursprungligen i mars 2016 under en konversation per elektronisk post mellan Magnus Jerneck och Tobbe Petterson, bägge verksamma vid Statsvetenskapliga institutionen i Lund, den förre professor i statsvetenskap och ansvarig utgivare för *Statsvetenskaplig tidskrift*, den senare doktor i underrättelseanalys. Efter en period av vissa förberedande sonderingar aktualiserades idén på nytt under våren 2019 då ett antal forskare inom underrättelsefältet och närliggande områden inbjöds att lämna bidrag. Under försommaren 2019 stod det klart att ett tillräckligt antal bidrag inkommit. Efter en granskningsprocess som pågick i lite mer än ett år, fram till juni 2020, fanns slutligen nio bidrag som uppfyllde redaktionens högt ställda krav på såväl vetenskaplig stringens och kvalitet som ämnesmässig relevans. Innan jag presenterar den struktur enligt vilken bidragen har sorterats – i korthet kan sägas att den utgår från den amerikanske underrättelsetjänstemannen och historiken Sherman Kents definition av 'intelligence' i termer av tre betydelser: kunskap (*knowledge*), organisation (*organization*) och verksamhet (*activity*) – liksom de nio bidragens respektive fokus, skall jag i all korthet säga några ord om underrättelseämnets innehåll och historia.¹

Att teckna huvuddragen hos en vetenskaplig disciplin är alltid en vanskelig uppgift. Min presentation skall ta utgångspunkt i tre påståenden som stundtals förekommer om det underrättelsevetenskapliga forskningsfältet och som alla måste anses diskutabla eller rentav felaktiga. För *det första* görs gällande att fältet präglas av frånvaron av en (eller flera) teori/er om underrättelseverksamhet (Laqueur 1985, Kahn 2001, Betts 2009), för *det andra*, att hemlighetsdimensionen när det gäller såväl underrättelseinformation som underrättelseaktiviteter

1 Sherman Kent, född 1903, verkade som lärare och forskare i historia vid Yale University fram till det amerikanska inträdet i Andra världskriget år 1941, då han trädde i tjänst som analytiker vid den amerikanska underrättelsetjänsten Office of Strategic Services (OSS). Efter avvecklingen av OSS 1945 var han t.o.m. år 1946, verksam som analytiker vid det amerikanska utrikesdepartementet och därefter, mellan åren 1952 och 1967, chef för den amerikanska underrättelsetjänsten CIA:s Office of National Estimates (ONE).

kan/bör ses som ett viktigt, rentav det viktigaste utmärkande draget för fältet (Scott 2004), och för det tredje att underrättelsevetenskapen är en ung vetenskap (vilket även brukar framhållas som det främsta skälet till områdets bristande teoretiska mognad). När det gäller avsaknaden av teoribildning konstaterar till exempel David Kahn att prövbara hypoteser alltså inte har formulerats på området (Kahn 2001, 79). Kahns påstående speglar underrättelsefältets *faiblesse* för en strikt naturvetenskaplig, positivistisk syn på samhällsvetenskapen och dess bedrivande – ett sådant synsätt kan givetvis diskuteras och en begynnande postmodernistiskt orienterad kritik med vidhängande diskussion inom disciplinen kan skönjas sedan ett antal år tillbaka (Manijikan 2013, Jones et al. 201, Lillbacka, 2013) – men också när det gäller den positivistiskt orienterade underrättelsevetenskapliga forskningen är Kahns påstående högst diskutabelt. Teoretiskt orienterade frågeställningar och perspektiv med en generaliserande ambition har formulerats till exempel av Stephen Marrin (2007), om drivkrafterna bakom underrättelsemyndigheters upprättande och organisering, Keren Yarhi-Milo (2014) om underrättelsebyråkratierna och beslutsfattares bilder och motiv för utrikespolitiskt handlande m.fl.

Den främsta invändningen här gäller dock att själva urskiljandet av underrättelseverksamhet i dess olika former som ett objekt för forskning, vilket är ett obestridligt empiriskt faktum, bygger på ett i grunden teoretiskt antagande: att studieobjektet uppvisar vissa unika egenskaper som motiverar ett närmande utifrån dess egna förutsättningar och avskilt från närliggande studieobjekt såsom internationell politik och förvaltningspolitik. En sådan egenskap utgör den ovan nämnda hemlighetsdimensionen – ämnet är svårforskat dels eftersom underrättelseverksamhet i dess olika former stundtals rymmer dimensioner av etiskt tvivelaktig karaktär, dels eftersom verksamheten har en nära koppling till statens, företagens, terrororganisationens, partiets och politiska rörelsers själva överlevnad och sådana frågor är av lätt insedda skäl ofta känsliga, med allt vad det innebär för forskares tillgång till relevanta arkiv. Men det finns fler. Studieobjektets själva kärnområde – åskådliggjort genom den s.k. underrättelsecykeln – rymmer en rad frågor kring *planeringen* av en viss inhämtningsoperation, *bearbetandet och analyserandet* av den insamlade informationen, *formulerandet av hypoteser* som kan utgöra grund för fördjupade undersökningar och *delgivningen* till den politiska ledningen, där korsbefruktningen mellan underrättelsestudier och närliggande fält som internationell politik, utrikespolitisk analys och förvaltningspolitik har varit betydande (Phythian 2015). Och det är inte alldeles enkelt att alltid avgöra i vilken riktning idéerna har färdats. Namn som Robert Jervis och Ernest May, bägge betydande forskare inom statsvetenskapen, utvecklade sina resonemang kring meningsskapande och beslutsfattande i gränslandet mellan underrättelseanalys och utrikespolitisk analys (Jervis 1976, 2010, Jervis et al. 1985, May 1973, 1984). Om studiet av internationell politik och utrikespolitiskt beslutsfattande rör frågor om liv och

död – krig, fred, terrorism, mänskliga rättigheter – kan liv och död-dimensionen kanske hävdas vara särskilt närvarande inom det underrättelsevetenskapliga forskningsfältet. De många studierna av s.k. underrättelsemisslyckanden (*intelligence failure*) eller dramatiska strategiska överraskningar (*strategic surprises*), såsom Pearl Harbour 1941 (Wohlstetter 1962), arabstaternas anfall mot Israel 1973 (Bar-Joseph 2005), Khomeini-revolutionen i Iran 1979 (Jervis 2010) och 11 septemberattacken 2001 (Jones et al. 2013) bär syn för sägen och här hittar vi även ett metodologiskt särdrag som visserligen på det hela taget lämnas okommenterad i den underrättelsevetenskapliga litteraturen men likväl är högst närvarande, och som kanske kan ses som ett ytterligare kännetecken för fältet – det kontrafaktiska angreppssättet.² Analysen av underrättelsemisslyckanden och strategiska överraskningar präglas starkt av resonemang om alternativa kausalkedjor av modellen *om inte* t.ex. den politiska ledningen hade slagit dövörat till vissa varningssignaler som, i efterhand naturligtvis alltid kan hittas någonstans i systemet, och/eller *om inte* underrättelsemyndighetens institutionella struktur och kulturella särdrag hade premierat vissa tolkningar av hot på bekostnad av andra osv. (Jones et al. 2013, Bar-Joseph et al. 2017).

Underrättelsecykeln och dess olika steg fångar emellertid inte forskningsfältets hela vidd. Också den parlamentariska översynen av tjänsterna, liksom staters användande av underrättelsetjänsterna för att påverka skeenden internationellt och inom andra staters territorium genom propaganda, desinformation och våldshandlingar (s.k. hemliga operationer, *covert action*) utgör studieobjekt. I det förra fältet kan vi skönja ett inflöde av teoretiska insikter från jämförande politik och förvaltningspolitik, men här finns också hypoteser som utarbetats på basis av observationer som måste anses unika för fältet ”demokratisk kontroll över underrättelsetjänsterna” (Johnson 2014). När det gäller det senare rör vi oss i gränslandet mellan underrättelseverksamhet och krigföring – här finns för övrigt en diskussion bland underrättelseforskare om detta fält överhuvudtaget bör förstås som en del av underrättelsestudier (Wheaton et al. 2006, Warner 2006, 16, Stout et al. 2018) – det är likväl ett faktum att underrättelsetjänsterna tas i anspråk för denna typ av verksamhet och att inhämtningsoperationer, vars hemvist inom underrättelsevetenskapen är obestridlig, stundtals, rentav ofta, rymmer aktiviteter som är nära besläktade med krigföring med vittgående konsekvenser för enskilda.

När det gäller de två återstående påståendena – att hemlighetsdimensionen skulle vara särskilt kännetecknande för underrättelsestudier och att underrättelseanalysen skulle vara en ung vetenskap faller det första på sin egen orimlighet – underrättelsemyndigheter av olika slag (och hit skall även räknas främmande staters beskickningar) bedriver, vilket är allmänt känt, storskalig insamling av öppen information. Hemlig information är för övrigt ofta

2 För en diskussion om det kontrafaktiska angreppssättet i historieforskningen, se Carr, 1961 (2001), 90–92.

av begränsat värde om den inte kan sättas i ett sammanhang där öppen information utgör grunden och merparten av den insamlade informationen. Det andra påståendet är, när vi sätter frågan i relation till andra discipliner och deras respektive historia, också högst diskutabelt. Underrättelseanalysen – i den form vi menar när vi talar om den vetenskapliga verksamhet som bedrivs inom ramarna för de moderna forskningsinstitutionerna vid universitet – har ungefär samma ålder som ett flertal andra samhällsvetenskapliga ämnen. Underrättelsestudier har bedrivits lika länge som studier i statsvetenskap eller historia, dvs. alltsedan Thukydidens och Aristoteles dagar, men i dess moderna universitetstappning uppstod det under samma omvälvande och kreativa era som inföll inför, under och efter Andra världskriget, och det uppstod väsentligen i samma amerikanska institutionella och akademiska miljö som gav upphov till George Kennans *The Sources of Soviet Conduct* (1947), Hans Morgenthau's *Politics Among Nations* (1948), Richard Snyder, H. W. Brucks och Burton Sapins *Decision-Making as an Approach to the Study of International Politics* (1954), dvs. några av de tidiga och klarast lysande verken inom sovjetstudier, internationell politik och utrikespolitisk analys. Här skall även nämnas de *Congressional hearings* som anställdes i USA efter attacken på Pearl Harbor, liksom utredningen kring den kanadensiska regeringens hantering av den avhoppade chifffertjänstemannen vid den sovjetiska ambassaden i Ottawa, Igor Gouzenko (*The Taschereau-Kellock Commission*, 1946), vilka har bildat grund till viktiga forskningsbidrag inom underrättelseområdet, t.ex. Roberta Wohlstetters studie av Pearl Harbor-attacken (1962) och Amy Knight om Gouzenkoaffären (2005).

Det var också i denna tidiga kallakrigsmiljö som det första vetenskapliga verket inom området författades, Sherman Kents bok *Strategic Intelligence for American World Policy* (1949), vilken allttjämt utgör obligatorisk läsning för studenter i underrättelseanalys.³ Hans ovan nämnda bestämning av 'intelligence' i termer av de tre 'betydelseerna', kunskap, organisation och verksamhet är – förutom att det mycket väl fångar det fenomen som är satt under analys – också ett utmärkt exempel på idéflödet från den underrättelsevetenskapliga kontexten till det närbesläktade förvaltningspolitiska forskningsfältet. Samma förhållande kan sägas gälla för Roger Hilsmans artikel "Intelligence and Policy Making in Foreign Affairs" (1952) som problematiserar förhållandet mellan analytiker och myndighets-/departementsledning, och vars betydelse för det under 1950- och 1960-talen framväxande forskningsfältet organizational/bureaucratic politics nog inte skall underskattas.

Även om fältet alltså (för övrigt, åter liksom internationell politik och utrikespolitisk analys) bär påtaglig amerikansk prägel skall vi inte bortse från de

3 Här kan dock invändas att andra områden som faller inom underrättelseanalysen, såsom studiet av propaganda och desinformation introducerades i samhällsvetenskaplig forskning redan på sent 1920-tal genom Harold D. Lasswells bok *Propaganda Technique in World War I* (1927).

bidrag som finns på mer näraliggande håll. Den brittiske journalisten John Langdon-Davies bok *Fifth Column* (1940) utgör till exempel ett tidigt och viktigt bidrag till studiet av kontraspionage och propaganda, men också i Sverige har vi en tradition av underrättelsestudier vars ursprung kan spåras åtminstone till det tidiga 1950-talet. Carl Olof Bernhardssons (1952) omfattande sammanställning av en rad såväl utländska som svenska spionaffärer, av vilka ett antal, vid tidpunkten för bokens tryckning (bland annat Sidorenkoaffären 1942 vilken behandlas i detta specialnummer), endast hade ett fåtal år på nacken. I Bernhardssons fall kan vi naturligtvis inte tala om regelrätt forskning men som empirisk översikt och introduktion till ämnet är hans bok likväl läsvärd. Vidare kan nämnas Lars-Olof Lennermalms bok *Spionelektronik* (1971) som utgör en lika detaljerad som fascinerande genomgång av hur olika former av teknik har använts för obehörig avlyssning av bl.a. ambassader. Ämnet introducerades vid universitetet i Lund 1975 genom den f.d. jugoslaviske medborgaren och fysikern Stevan Dedijer som under ett antal år under senare halvan av 1970-talet höll en kurs i vad han benämnde "social intelligence" – vilket torde kunna förstås ungefär som öppen information – och som även publicerade artiklar på området.

En rad viktiga bidrag till underrättelseforskning med fokus på Sverige och andra länder har under åren därefter publicerats, t.ex. Wilhelm Carlgrens (1985) studie av svensk underrättelsetjänst under krigsåren 1939-1945, Stig Ekmans (2000) studie av svenska militära underrättelsetjänstens arbete med förvarning och analys i samband med fem internationella kriser (bland annat Finlandskrisen 1961 och Kubakrisen 1962), Birgitta Almgrens (2011) bok om den östtyska säkerhetstjänsten Stasis infiltration i Sverige (2011), Gunilla Erikssons (2012) avhandling om produktionen av kunskap inom den svenska militära underrättelsetjänsten och Michael Fredholms (2020) artikel om kommunikationen mellan underrättelseanalytiker och politiska beslutsfattare i Sverige, för att nämna några. Här skall även nämnas de memoarböcker som har författats av tidigare tjänstemän inom den svenska underrättelsetjänsten, såsom Tore Forsberg (2003) och Bengt Nylander (2016) – arbeten som både utgör viktiga källor till kunskap om svensk underrättelsetjänst, och i sig själva, utgör intressanta objekt för framtida analys.

Underrättelseanalysens ställning som universitetsämne i Sverige har dock kanske främst befasts genom utnämningen för ett antal år sedan av historikern och freds- och konfliktforskaren Wilhelm Agrell som professor i underrättelseanalys – i detta specialnummer medverkar Agrell med en artikel om underrättelsearkivforskning – och hans många övriga bidrag till svensk och internationell underrättelseforskning omfattar såväl vetenskapliga som populärvetenskapliga böcker och artiklar vars betydelse för forskningen och det allmänna medvetandet om ämnet i Sverige har varit mycket stor.⁴

4 Se till exempel Wilhelm Agrell, *Underrättelseanalysens metoder och problem*, 2015, *Sprickor i*

I föreliggande specialnummer presenteras bidragen enligt Kents tredimensionella definition av 'intelligence' men till skillnad från Kent, som endast i förbigående behandlar hemliga operationer (och då endast i insamlingssammanhang [Kent, 215]), inkluderar vi här, i verksamhetsdelen, hemliga operationer i form av påverkansoperationer genom desinformation och genom användande av våld. Vi tar också, till skillnad från Kent, forskarens perspektiv på kunskapskonstruktionen, till exempel när det gäller, som är fallet i Agrells bidrag, tillgång till underrättelserelevanta arkiv eller, som är fallet i Kristian Gerners bidrag, institutionaliseringen av en viss typ av områdesstudier på basis av säkerhetspolitiska hänsyn.

I specialnumrets första del – den kunskapsorienterade – har vi tre bidrag, Agrells arkivforskningsartikel, vilken behandlar underrättelsemyndigheternas historieskrivning genom arkiv, Gerners historiska tillbakablick över öststatsforskningen, bland annat i Sverige, sett ur ett underrättelseperspektiv och Franzéns bidrag där hon jämför och diskuterar journalisterna Jan Guillous och Peter Bratts respektive s.k. *accounts* (rättfärdiganden) beträffande avslöjandet av den hemliga underrättelseorganisationen IB 1973, vilka framfördes dels i samband med polisförhör kort efter avslöjandet, dels i samband med intervjuer som Franzén har genomfört med Guillou och Bratt 34 år senare, år 2017. I specialnumrets andra del – det organisationsinriktade – har vi tre bidrag, Christer Jönssons artikel rörande det komplexa förhållandet mellan diplomati och underrättelseverksamhet, Björn Fägerstens och Calle Håkansson's artikel om institutioner och målsättningar för Europeiska unionens underrättelseverksamhet, och Henrik Häggströms artikel om Förenta nationerna som en ny aktör i underrättelsesammanhang. De tre bidragen förenas inte endast av sina respektive fokus på hur underrättelseverksamhet har organiserats historiskt och i nutid, men också av sin nära koppling till studiet av internationell politik.

I specialnumrets tredje del – den verksamhetsorienterade – har vi tre bidrag, Martin Kraghs och Tony Ingesson's artiklar som bägge behandlar den typ av underrättelseverksamhet som går under beteckningen hemliga påverkansoperationer, var och en med fokus på olika aspekter av sådan verksamhet. Hos Kragh ligger fokus dels på en rysk desinformationskampanj som igångsattes 2019 och som delvis var riktad mot honom själv, dels hur denna kampanjs budskap anamades och spreds av journalister och politiker i Sverige och på andra håll. Hos Ingesson behandlas ett försök till rysk påverkan i samband med parlamentsvalet i Montenegro 2016, som uppvisar likheter med tidigare ryska påverkansoperationer i Georgien 2008, Ukraina 2014 och som (i skrivande stund, september 2020, råder alltjämt en betydande grad av osäkerhet) möjligen kommer att upprepas i fallet Vitryssland, som inbegriper varierande grader av våldsanvändning i syfte att uppnå vissa politiska målsättningar. I mitt avslutande bidrag behandlas

tre bilder av den sovjetiske underrättelseofficeren Vassilij Sidorenkos inhämtningsoperation i Sverige år 1942 – den sovjetiska underrättelseapparaten bild, de ”drabbades” (dvs. de svenskar som av olika skäl kom att hamna i Sidorenkos väg och sedermera, i några fall, dömdes till kännbara straff för sitt samröre med honom) bild, och, sist, det svenska kontraspionagens bild.

Litteraturlista

- Agrell, Wilhelm, 2015. *Underrättelseanalysens metoder och problem*. Malmö: Gleerups.
- 2017. *Sprickor i järnridån. Svensk underrättelsetjänst 1944-1992*. Lund: Historiska media.
- Almgren, Birgitta, 2011. *Inte bara spioner. Stasi-infiltration i Sverige under kalla kriget*. Stockholm: Carlssons.
- Bar-Joseph, Uri, 2005. *The Watchman Fell Asleep. The Surprise of Yom Kippur and Its Sources*. New York: State University of New York Press.
- 2017. *Intelligence Success and Failure*, med Rose McDermott. United States of America: Oxford University Press.
- Bernhardsson, Carl Olof, 1952. *Spionpolisen går på jakt*. Stockholm: Natur och kultur.
- Betts, Richard K., 2009. “Analysis, War and Decision: Why Intelligence Failures are Inevitable”, s. 87-111 i Peter Gill, Marrin, Stephen och Phythian, Mark, *Intelligence Theory. Key Questions and Debates*. Milton Park: Routledge.
- Carlgren, Wilhelm, 1985. *Svensk underrättelsetjänst 1939-1945*. Stockholm: Liber.
- Carr, Edward H., 1961. *What is History?* Houndmills: Random House.
- Dedijer, Stevan, 2009. *My Life of Curiosity and Insights. A Chronicle of the 20th Century*. Lund: Nordic Academic Press.
- Ekman, Stig, 2000. *Den militära underrättelsetjänsten. Fem kriser under det kalla kriget*. Stockholm: Carlssons.
- Eriksson, Gunilla, 2018. *Swedish Military Intelligence. Producing Knowledge*. Edinburg: Edinburgh University Press.
- Forsberg, Tore, 2003. *Spioner och spioner som spionerar på spioner. Spioner och kontraspioner i Sverige*. Stockholm: Hjalmarsson och Högberg.
- Fredholm, Michael, 2020. “Briefing the Swedish Policy Maker: the Analyst-Policy Maker Relationship in a Small Country”, *Journal of Intelligence History*, <https://doi.org/10.1080/16161262.2020.1746145>.
- Hilsman, Roger, 1952. “Intelligence and Policy Making in Foreign Affairs”, *World Politics*, 5(1), s. 1-45.
- Jervis, Robert, 1976. *Perception and Misperception in International Politics*. Princeton: Princeton University Press.
- 1985. *Psychology and Deterrence*, med Richard Ned Lebow & Janice Gross Stein. Baltimore: Johns Hopkins University Press.
- 2010. *Why Intelligence Fails. Lessons from the Iranian Revolution and the Iraq War*. Ithaca: Cornell University Press.
- Johnson, Loch K., 2014. “Intelligence Shocks, Media Coverage, and Congressional Accountability 1947-2012”, *Journal of Intelligence History*, 13(1), s. 1-21.

- Jones, Milo & Philippe Silberzahn, 2013. *Constructing Cassandra. Reframing Intelligence Failure at the CIA, 1947-2001*. Stanford, California: Stanford University Press.
- Kahn, David, 2001. "An Historical Theory of Intelligence", *Intelligence and National Security*, 16(3), s. 79-92.
- Kennan, George, ('X'), 1947. "The Sources of Soviet Conduct", *Foreign Affairs*, 25(4), s. 566-582.
- Kent, Sherman, 1949. *Strategic Intelligence for American World Policy*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
- Knight, Amy, 2005. *How the Cold War Began. The Igor Gouzenko Affair and the Hunt for Soviet Spies*. New York: Carroll and Graf.
- Langdon-Davies, John, 1940. *Fifth Column*. London: John Murray.
- Laqueur, Walter, 1985. *A World of Secrets. The Uses and Limits of Intelligence*. New York: Basic books.
- Lasswell, Harold, 1927. *Propaganda Technique in World War I*. Cambridge, Massachusetts: M.I.T. Press.
- Lennermalm, Lars-Olof, 1971. *Spionelektronik*. Stockholm: Bonniers.
- Lillbacka, Ralf G., 2013. "Realism, Constructivism and Intelligence Analysis", *International Journal of Intelligence and Counterintelligence*, 26(2), s. 304-331.
- Manijikian, Mary, 2013. "Positivism, Post-Positivism, and Intelligence Analysis", *International Journal of Intelligence and Counterintelligence*, 26(3), s. 563-583.
- Marrin, Stephen, 2007. "Intelligence Analysis Theory: Explaining and Predicting Analytic Responsibilities", *Intelligence and National Security*, 22(6), s. 821-846.
- May, Ernest R., 1973. *Lessons of the Past. The Use and Misuse of History in American Foreign Policy*. New York: Oxford University Press.
- 1984. *Knowing One's Enemies*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
- Morgenthau, Hans, 1948. *Politics Among Nations*. New York: Knopf.
- Nylander, Bengt, 2016. *Det som inte berättats: 25 år vid SÄPOs kontrapionage*. Stockholm: Hjalmarson och Högbergs bokförlag.
- Phythian, Mark (red.), 2015. *Understanding the Intelligence Cycle*. London: Routledge.
- Scott, Len, 2004. "Secret Intelligence, Covert Action and Clandestine Diplomacy", *Intelligence and National Security*, 19(2), s. 322-341.
- Snyder, Richard C., H. W. Bruck & Burton Sapin, 1954. *Decision-Making as an Approach to the Study of International Politics*. Foreign Policy Analysis Series no. 3, Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
- Stout, Mark & Michael Warner, 2018. "Intelligence is as Intelligence Does", *Intelligence and National Security*, 33(4), s. 517-526.
- Warner, Michael, 2009. "Intelligence as Risk Shifting", s. 16-33, i Peter Gill, Marrin, Stephen & Phythian, Mark, *Intelligence Theory. Key Questions and Debates*. Milton Park: Routledge.
- Wheaton, Kristan J., & Michael T. Beerbower, 2006. "Towards a New Definition of Intelligence", *Stanford Law & Policy Review*, 17(2), s. 319-330.
- Wohlstetter, Roberta, 1962. *Pearl Harbor. Warning and Decision*. Stanford, California: Stanford University Press.
- Yarhi-Milo, Keren, 2014. *Knowing the Adversary. Leaders, Intelligence, and Assessments of Intentions in International Relations*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press.